

C. L. CLARK

AMBESSA

A FARKAS KIVÁLASZTOTTJA

ARCANE

LEAGUE OF LEGENDS

Prológus

Ambessa Medarda megszorította a katar markolatát. Egyenes háttal ült a lova nyergében, onnan figyelte, ahogy a raxi törzs harcosai megütköznek nagyapja, Menelik csapataival a déli part sziklás talaján. Az egymásnak csattanó fegyverek és a haldokló férfiak és nők üvöltése belesimult a tenger dübörgésébe. Ambessa a kezét kerekedő hasának furcsa melegségén pihentette. Most egy másfajta csata várt rá Rokrundban.

A raxi a régi noxusi törzsek közé tartozott, amelyek megtagadták a csatlakozást a születőben levő Noxus birodalmához. Nehéz megmondani, ki támasztotta a jogosabb igényt – Ambessa családja évszázadokon át uralkodott itt, és bár a hegyekben éltek, a raxik is követeléseket támasztottak, és jól láthatóan megvolt az elképzelésük az ellentétek rendezésének módjáról. Legyen hát így. Ahogy a noxusiakhoz illik. Rokrund volt Ambessa otthona. A második gyermeke nem születhetett meg a falain kívül, még akkor sem, ha egy egész hadseregen kell átverekednie magát, hogy erről gondoskodjon.

– Farkas Kaszásai! – A feje fölé emelte a katart, és a katonák hangos kiáltozással jelezték: készen állnak a harcra. A Farkas Kaszásai Ambessa nagyra becsült serege volt, a legerősebb harcosokkal, akiket csak talált a Noxus-szerte álló arénákban. A raxi törzset túlságosan lefoglalta a velük szemben küzdő Menelik serege, nem fogják észrevenni a katonákat, akik észak felől érkeznek lóháton, hogy a tengerbe szorítsák őket. – Hosszú utat tettünk meg, és a kapuinkat bezárva találtuk! Hát menjünk, és nyissuk ki őket!

A lovasok megindultak a lankákon, a paták mennydörgése még az óceán zúgását is elnyomta.

Az első raxi, akit elért, két kezében tartott fejszével támadt rá, magassra emelte, hogy lesöpörje őt a nyergéből, de Ambessa lova kitért a csapás elől. Ambessa eltalálta az ellenség egyik karját, mire az üvöltve ejtette ki kezéből a fegyverét. Vér fröccsent, és a harcos talán újra felkiáltott, de a nő addigra messze járt.

Az idő lelassult, míg nem már úgy érezte, az egész életét itt élte le, ebben a vörös sárban, ahol nehéz levegőt venni, a háta pedig hasogat. Valamikor lerántották a lova hátáról, ő pedig a lábával szabadította ki magát, ahogy az állat kimúlt. A hasa túl nehéz volt ahhoz, hogy megszerezze cipelje. Minden lépés egyre nagyobb erőfeszítést követelt. A szeme csípett az arcán ejtett vágásból csorgó vértől, de nem tudott odanyúlni, hogy letörölje. Hunyorított, és a jó szemével nézett körbe.

Amint megfordult, érezte maga mögött felkavarodni a levegőt, és lebukott, térdre ereszkedve nézett szembe új ellenségével. Egy nő támadt neki, erős kezében lándzsát tartott, dühösen vicsorgott. Ambessa a saját dühével szállt vele szembe. Nem azért jött el ideig, hogy lássa, ahogy az otthona valaki más kezére kerül.

Felegyenesedett, és ugrott.

Ellenfele gyorsabb volt, mint amilyennek látszott, és pont olyan erős is, hárította a katar döfését, kiperdülve a penge útjából. A lándzsa nyelével Ambessa lába felé csapott, de ő elkerülte a fegyvert, és támadásra készen emelte fel a karját ...

Fájdalom szegezte a kezét az oldalához. Körbenézett, de a szemébe csorgó vér elvakította. Ha nem lett volna Medarda, Ambessát talán átjárja a félelem első szikrája.

Helyette felemelte a katart, hárította a lándzsás nő csapását, majd oldalra lépett, amíg már látta őt, és az íjpuskást is, akinek a lövedéke a bal vállába fúródott. Azt a karját nem bírta mozdítani többé. De a támadó épp újratöltött, ami azt jelentette, hogy van ideje.

Rohant, hogy a lándzsás nő védelme mögé kerüljön, és ezúttal sikerrel járt. A nő lélegzete elakadt, ahogy a katar belévájt. A szája kinyílt, mintha meg akarná dorgálni Ambessát, amiért ezt tette vele. De a halállal nem lehet vitázni. Ambessa kihúzta a pengét, és a földre lökte a haldokló nőt.

Fütyülést hallott, és a második lövedék az oldalába vágódott.

A kisbabám. Az első gondolata. Aztán jött a fájdalom. A fájdalom a vállában semmi volt ahhoz képest, ami az oldalába hasított. A lövedék mélyre fúródott. De mégis újra felemelte a katart. A következő lépésre azonban megtántorodott. A lába elgyengült, és térdre esett. Próbálta megtartani magát, de a sérült válla is elárulta. Felsikoltott, amikor a hasára zuhant, aztán a hátára gördült.

Minden lélegzetvétel gyötrelmet okozott. A világ összes levegője sem lett volna elég.

Ambessa küzdött, hogy ébren maradjon, de a szeme lassan lecsukódott, és a világ körülötte eltűnt, beleveszett a feketeségbe. Mellette a nő, akit megölt, üres tekintettel bámulta a szürke eget. Ahogy hamarosan Ambessa is teszi majd.

Aztán a nő helyett egy farkast látott meg, az orrát a földre tapasztva vizsgálta őt. Kindred előhírnöke.

Érte jött.

Ambessa a sötétben lépked, és már nem azon a csatatéren van, amelyet elhagyott. Letörli magáról a mocskot. Méhlepény, csakis ekként tudná leírni, bár tudja, hogy a születés ellentéte ez. Vastag kőtömbökből kirakott ösvényen jár. Körülötte széles oszlopok emelkednek ugyanabból a fekete kőből, a termet pedig vörös ragyogás tölti meg. A falakra alakokat véstek, de nem lehet őket kivenni. Nem tudja, hol van, de azt tudja, mit csinál: vár. De mire? Nem, gondolja: kire?

– *Habó!* – *kiált. Nincs válasz. A hangja nem ver visszhangot.*

Előtte világosság támad. Ambessa egy trónt pillant meg a távolban. Valaki ül rajta.

– *Habó!* – *kiált újra. De senki nem felel. Senki sem állítja meg, amint megközelíti a trónt és a rajta ülőt.*

Tőle balra hirtelen szétrobbannak a kövek, és Ambessa védekezően leguggol. De nem lát ellenséget. Egy alak van a törmelék között, a szilánkok körülötte lebegnek – sőt, nem is egy alak van ott, hanem rengeteg. Ambessa látja önmagát is közöttük, a középpontban.

Figyeli magát, távol önmagától, figyeli a másik Ambessát, aki egy másokkal teli szobában táncol, elvész a saját testében, az erejében, a szépségében, az éhségében és a körülötte lévők gyönyörű vágyában. Erre való a test, ez ő. A lába közelebb viszi. Csatlakozni akar hozzájuk. Kinyújtja a kezét...

Nem.

Nem ezért van itt. Egy része tudja. Belenyilall a veszteség. Az az élet elveszett. Az a test. Tudja, hol van most. Volrachnun. Abová a Farkas a nagy harcosokat viszi a halál után.

Az arca elé tartja a két kezét. Inkább érzi őket, mintsem látja ebben a homályban, érzi, hogy ott vannak. Az erejüket. Még az övét.

– Ki vagy te? – kiált Ambessa a trón felé, elfordulva saját önkívületének látványától. – Mit akarsz tőlem?

Felgyorsítja a lépteit, szinte már kocog, hogy közelebb érjen. Mindeközben fegyver után vágyakozik. A keze még az övé, de meztelennek érzi magát, fegyvertelennek és páncél nélkül védtelennek. Tényleg meztelennek.

Aztán, mintha ennek az álomszerű halálvilágnak engedelmeskedne, Ambessa hirtelen már ruhát visel: szulag hull az egyik vállára, mellvért van rajta, amely a hasát szabadon hagyja, és csataszoknya, arany csípővédővel.

Tudja, hogy a trónnál megtalálja a célját. Továbbmegy...

...és egy újabb jelenet állítja meg, ezúttal egy fiatal Ambessa, karjában egy báránnyal. Nem emlékszik, hogy valaha tartott volna így bárányt a karjában, és mégis – valami ismerős. Olyan fiatal, olyan ártatlan... Mikor volt utoljára ilyen ártatlan? Nem tudja, és meggyászolja, olyan ez az úr benne, mint egy üres fogágy.

Tesz egy lépést fiatalabb énje felé, és meglátja hűséges sárkánykutyaát, Csendet és Haragot. Nem számított, hová megy, ők ketten halálukig követték. Az a veszteség kézzelfoghatóbb, pontosan el tudja helyezni a fájdalmat, és vele jön a másik kín: egy újabb barát elvesztése, valakié, aki most itt lehetne.

Ambessa keresni kezdi, de helyette újra a trónt pillantja meg. Közelebb van, de még most sem látja, ki ül rajta. És a keze már nem üres. Két félholdpenge csillan a homályban, ugyanolyan arany színben, mint a páncél, amelyet visel.

A homlokát ráncolja. Páncél. Fegyverek. Mi értelme, ha nincs kivel harcolni? Most már résen van, és óvatosabban közelít a trón felé.

Bár az útnak rövidnek kellene lennie, azt minduntalan megszakítják a látomások önmagáról, pillanatok, amelyeket felismer, és pillanatok, amelyeket nem.

Egy fiatal Ambessa a csatatéren, kezében egy elesett nő kardjával.

Ambessa és Azizi, első gyermekükkel az öleben, a melléhez szorítva Kinót.

Ta'Fik és Zoya, sárkánykutyaikkal körbevéve.

Ta'Fik és Ambessa, sárkánykutyákkal körberéve.

Egy idősebb Ambessa egy hatalmas széken, két oldalán egy fiatal nővel és egy ifjú férfival.

Ambessa és ugyanaz a fiatal nő egymással szemben, mindketten támadásra készen.

Egy egész megélt és nem megélt élet, ami mellett el kell haladnia. Ambessa kényszeríti magát, hogy elforduljon a múlt és a soha el nem érkező jövő képeitől. Nem érkezőnek el, nem is érkezőhetnek el, mert Ambessa halott.

A trónhoz vezető lépcsősor aljában áll.

Felemeli a fejét. Nem kellene meglepődnie, mégis meglepődik.

Magasan felette, az alak a trónon ő maga.

Ambessa duzzad a büszkeségtől. Ezt érdemelte ki vitézségével. Rálép az első lépcsőre az emelvény felé, de meztelen lába nem mozdul tovább.

– Ki kell érdemelned a jogot.

A hang egyszerre érzékelik mindenbannon és sehol se, megfájdul tőle a füle, és az elméjében visszhangzik. Két hang beszél egyszerre, mélyen és magasan, gyengéden és erőteljesen.

– Hogyan? – kérdezi.

– Mit gondolsz?

Az árnyékból két patás lábán előront egy alak. Sörényes fejét kutakodva leszegezi, mintha őtána szaglászna. Négy füle van, kettő az égnek mered, mint a farkasé, kettő az állkapcsa alá lóg.

Kindred.

– Csátában kiérdekeltem a helyemet, nem?

Talán pimaszság, de a trón ott áll előtte. Volrachnunban van. Mi mást kellene még tennie, hogy bizonyítson?

– Volrachnunban kiérdekeltem a helyedet – válaszol az ikerhang. – De vajon legendaként is?

Elővesz egy apró tárgyat, egy háromfejű farkast, ami pörögve lebeg közöttük.

Ambessa érte nyúl, de Kindred egy mozdulattal elbúzza előle.

– Szembe kell nézned a próbákkal.

Ambessában növekszik a türelmetlenség.

– Szembenézek bármilyen próbával, amit elém állítasz.

És bár Kindrednek nincs arca, amivel mosolyoghatna, Ambessa érzi, hogy jól mulat.

Ambessa hirtelen egy hatalmas arénában találja magát, amelyet minden oldalról lépcsők és emelvények szegélyeznek, a lépcsőkön pedig ott ül a közönsége. Látja a jegyvereiket, a páncélokat. A közönsége, de egyben – a vetélytársai is. Bár egyikük sem mozdul felé, tudja, hogy így van.

Fém zörög a háta mögött.

Egy nagy harcos áll előtte, a kezében arany pajzsával. A mellkasa fedetlen, leszámítva az aranypáncélt, amely körbeöleli a vállát és a melle felső részét. Kesztyű, lábvért, csizma, sisak, mind arany. A friss vér színében játszó palást. Ez a hősök földje. Hozzá képest Ambessa szürkének érzi magát.

A trónnak nyoma sincs, de Ambessa megérti.

– Ki kell érdemelned a jogot – mondja a hang. A hangok.

Ambessa a páncélos harcos felé fordul, lecsap a félholdpengékkel, de a Pajzs hirtelen már mögötte van. Eltaszítja Ambessát, és ő végigsúszik a földön.

A tömeg a vérét akarja, a Pajzs is a vérét akarja, akárki és mindenki vérét, és ő vért is fog adni nekik, mert a test erre való, ez ő!

Ambessa kitér a lándzsa elől, aztán lecsap, újra és újra, de minden támadását hárítják, és a hárításokból ellencsapás következik. Egy pillanatra úgy érzi, egyenlő ellenfelek, ő és ez a legendás harcos.

De nincs idő rá, hogy megveregesse a saját vállát. A Pajzs sisakja az arcába vágódik, és Ambessa megtántorodik. A Pajzs lándzsájának újabb csapása elől a földre veti magát, átgördül alatta, és ekkor jön csak rá, hogy a hasa elég kicsi ahhoz, hogy képes legyen erre. Hol van a gyermeke? De nincs idő ezen töprengeni. A levegőbe ugrik, hogy felülről csapjon le, mint a villámlás az égből.

A Pajzs elkapja, és a földre veti, akár a mennydörgés. A penge kicsúszik a kezéből.

Arra gondol: Ez a halál? Mert éljenzést hall. Az éljenzés mintha sirató lenne, sírásnak hallatszik. Mintha a nagypját, Meneliket hallaná a kiképzőudvaron, ahogy azt mondja: kelj fel!

Valaki figyelő őt. A hang a nagypját visszhangozza.

Kelj fel!

A hátán fekvő felnéz a Pajzsra. Nem látja az arcát, de érzi a szenvtelen tekintetet. Bár megsérült, Ambessa a basára gördül.

Még nem végzett.

Feltolja magát. Felveszi a félholdpengét. Térdre emelkedik. Minden sebe, amelyet valaha ejtettek rajta, most kinyílt, újra vérezni kezd, miközben a Pajzs közeledik, oldalán még több harcossal. Egy bérgyilkos vörös ikertörökkel, arany mellvértben. Egy megtermett férfi, a karjára hollók fekete tollából készült köpeny borul, arany vállpáncélja megcsillan. És még többen és többen és többen. Érte jönnek.

Még nem végzett. Feláll. Szembefordul velük.

Egy biccentéssel, amelyet Ambessa csak tiszteletként tud értelmezni, a Pajzs leereszti fegyverét. Aranypáncélja összezáradik.

– Mi ez? – kérdezi Ambessa.

De az nem válaszol. A többi hős sem. Ezért Ambessa feljűk indul...

...és újabb lépést tesz meg a trón felé. Hirtelen újra a kővel és emlékekkel teli sötét teremben van.

A trón most megint üres, és Ambessa folytatja felé az útját, hogy Kindredet találja ott, újra közte és a trón között.

– Teljesíttem a próbádat. A hőseid átengedtek.

– Egy próbát – feleli Kindred. – Régóta tudjuk, hogy kész vagy gyilkolni, Ambessa, a Medarda klán hadvezére. A próbáidnak még nincs vége! – A hangok éles rikoltásban egyesülnek, egymást visszhangozzák, összhangban, majd disszonánsan, újra és újra.

Ambessa meborzong, és a fülére tapasztja a kezét.

– Szembenézek a próbáiddal! – kiáltja vissza a sötétségnek.

És hirtelen már nincs a sötétségben. Az egyetlen nyoma annak, hogy valaha abban a sötét csarnokban volt, egy visszhang:

– Hajlandó vagy mások vérét ontani, de mi van a tiédvel... a sajátoddal... a szíveddel... azt feláldoznád?

Kindredet keresi, de az sehol sincs.

Az ösvény előtte fényes és perzselő a sivatagi nap alatt, és embereket lát, rengeteg embert. Őt siratják maszkjaikban. Énekelnek és sírnak és kiáltoznak, és Ambessa érzi a gyászukat, mások viszont nem gyászolnak, csak körbeállják őt, vad lábak és karok, vándorok rongyos leplekben. Nem jut más hely, mint amit ők adnak, ezért Ambessa arra indul, amerre vezetik őt. Odafent égi dobosok verik lépteinek ütemét.

A karjában egy aranybárányt ringat. Kemény és hideg, és számtalan darabból áll. Van benne valami ismerős.

– Mi ez? – kérdezi. Honnan kerülhetett oda?

Nem érkezik válasz, de Ambessa érzi, hogy értékes, és az övé, és meg kell védenie, bármibe kerüljön.

Nagy erőfeszítés árán, lassan balad előre, de nem tudja, mit keres, arrébb löki a felé nyugdécsebbe közelítő alakokat. Szem nélküli arcok, kék bőr és elég nagy száj abboz, hogy elragadják a mellébe szorított bárányt. Behúzza a fejét, hogy óvja, hogy önmagát is óvja a hangzavartól maguk körül ebben a fényes, vakító sivatagban.

Fél. Ambessa nagyon régóta nem érzett már ilyet.

Add nekem ide!

A szavak eljutnak hozzá, és ő még erősebben szorítja a bárányt.

Engedd el!

– Nem – suttogja a fejét rázva.

A köpenyes, rikoltozó gyászolók közelebb és közelebb nyomakodnak, mígnem Ambessa térdre esik. A bárány a karjában mintha reszketne. Hogyan is engedhetné el? Hozzá tartozik, a része. Az övé. Bár csak egy fémből készült tárgy, a nagy, sötét szeme meleg és örömteli. Meg kell védeni.

De visszatér hozzá Kindred utolsó kérdésének visszhangja.

Áldozat.

Ambessa magasra tartja a bárányt, majd elengedi.

Az felfelé lebeg, és Ambessa azonnal azt kívánja, bár ne tette volna. A bárány felfelé emelkedik, mindenki fölé. Már nem éri el. Soha nem kapja vissza. A nap most jobban perzseli Ambessa bőrét. A fehér ruha, amit visel, nem nyújt védelmet. A táncoló kísérők vadabbá válnak, körbeveszik őt. A dobolás elnyomja szívverése hangját. A rikoltó, kitátott szájak elnyomják saját sikolyait.

A bárány a sokfejű farkas szájához emelkedik. Emlékszik erre a farkasra. A tárgy, amely Kindred előtt pörgött a levegőben, amelyet felajánlott neki. Elnyeli a bárányt, ha nem menti meg.

Engedd el!

De nem tudom – gondolja.

Muszáj.

Aztán a bárány eltűnik, és a farkasfejek viczorognak, és Ambessa a bárány után sikolt, ahogy elnyelik, úgy sikolt, mint azok, akik őt siratják, körmével a saját arcába váj, vért fakaszt, de nem törődik vele. Valami elveszett, valaki elveszett, minden, amit ismert...

– Áldozat – hallatszik Kindred ikerhangja.

Ambessa újra Volrachnun sötét csarnokában találja magát Kindred előtt, aki felajánlja neki azt, amit a legjobban akar. Érte nyúl, azért, alaktalan, az, megérint-hetetlen, az, – Mi lesz az ára?

– Megfizetem – mondja. Bármilyen is az ára, megfizeti.

Keze a sokfejű farkasra borul, és vöröses fény világlik fel a vénáiban, akár szétfutó erek a tüzet okádó vulkán oldalában. Éget. Kínzó.

Ambessa felsikolt, ahogy átjárja Kindred fénye, és most először megérti, valójában mit is ajánlanak fel neki. Lehetőséget. Egy jövőt. Oldalán karddal elfoglalja a helyét a kőtrónon. Ez a sorsa. Ha visszamegy, megszerezheti.

Vagy meghalhat. Elfoglalhatja a helyét itt, a bősök világában. A Pajzs mellé állhat az arénában, egy legenda páncéltárában és arany oroszlánmaszkjában, haja fehér hullámot vehet, nyaka köré aranyláncot köthet. Ezek a harcosok követnék őt, ő pedig a bajnokok utáni vadászatra vezetné őket. A kiválasztott utáni vadászatra.

Mindig is ezt akarta, a Farkas halálát halni. Azt, hogy érdemes legyen Volrachnunra, és most itt van, felajánlották.

Kérdemelte.

Együtt járja majd velük – lüktetés a hasában, meleg – a bősök földjét – a hasa lapos, de ez nem helyes –, mindörökké azokkal, akik kiállták a Farkas próbáit – fény, fehér fény, és a lüktetéssel görcsös fájdalom jön – a diadala immár biztos, itt Volrachnunban...

Ambessa levegőért kapkodva ébredt egy gyönyörű, borzalmas álomból. A távolban mintha látta volna egy farkas farkát beleveszni a parton felfelé settenkedő ködbe. Az újabb kínzó görcsöt érezve a hasához kapott. Összehúzódás. Megkereste a számszerű lövedékét, amely eltalálta. *Megölt?* Kitapogatta a nyílhegy széleit. Mélyre fúródott, de talán nem horgas. Az álom visszhangja adott neki erőt, hogy fájdalmas kiáltással kirántsa.

Vissza kellett jutnia a rokrundi Fellegvárba. A gyermek meg akart születni.

Ambessa talpra küzdötte magát. Egyik kezével a hasát fogta, a másikkal a sebet nyomta, és átvágott a sziklás parton szétszórt testek között. A csata

végeztével a tenger morajlása is elhalt. Alig lehetett megmondani, ki nyert, a két oldal halottjai összekeveredtek, de a Fellegvár falai még álltak.

A válla fölött hátrapillantott, a farkast kereste, akiről tudta, hogy ott járt. Az álom túlságosan valóságos volt. A nagy része már a ködbe veszett, de egy kép megmaradt: Egy fekete trónon ül, ami egy óriási halmon áll... miből is rakták? Kövek? Testek? Nem tudta. De azt igen, hogy a helyét vérrel érdemelte ki, a saját vérével és azokéval, akik az útjába álltak. A Farkas adta neki az ajándékot, de ő ígéretet is érzett benne...

A tiéd, ha el tudod venni.